

Långfredagen–påskafton

”Kornet har sin vila”

Josef från Arimataia, som var lärjunge till Jesus fast i hemlighet, av rädsla för judarna, bad efteråt Pilatus att få ta ner Jesu kropp. Pilatus tillät det, och Josef gick och tog ner kroppen. Nikodemos kom också dit, han som första gången hade sökt upp Jesus på natten, och han hade med sig en blandning av myrra och aloe, omkring trettio kilo. De tog Jesu kropp och lindade den med linnebindlar tillsammans med kryddorna så som judarna brukar göra vid en gravläggning. Intill platsen där Jesus hade blivit korsfäst fanns en trädgård och i trädgården en ny grav där ännu ingen hade blivit lagd. Där lade de Jesus, eftersom det var den judiska förberedelsedagen och graven låg nära. (Joh 19:38–42)

Jesus dog på en fredag. Dagen efter var sabbat, den judiska vilodagen, dessutom en extra högtidlig sabbat eftersom den sammanföll med påskan. Inga begravingar fick äga rum på sabbaten, och därför måste man se till att han begravdes före solnedgången, inom några få timmar. Att graven låg nära platsen där han hade dött bidrog till att man inte behövde dröja. Det fanns inte tid för något långt begravningståg. Sanningens konung (jfr Joh 18:36–37) hedrades furstligt med en välluktande blandning av myrra och aloe, men sedan lades han helt enkelt i graven.

”Där lade de Jesus.” Evangelisten spiller inte ett enda överflödigt ord på att beskriva själva gravläggningen. Det är som om tystnad, ordlöshet, lägrar sig över skildringen.

När Jesus tidigare talade om sin förestående död använde han bilden av ett sädeskorn som läggs i jorden: ”Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd” (Joh 12:24). Nu, i och med hans död och begravning, är kornet lagt i jorden. Nu gäller det bara att vänta.

Långfredagens kväll och påskafton är denna väntans tid. Och *varje tid av väntan* kan levas som ett slags långfredagskväll och påskafton. Att vänta kan vara påfrestande, och alla är inte naturligt utrustade med lika stort tålamod; tålamodet kan behöva övas. Men själva väntan kan faktiskt fyllas av samhörigheten med Honom, eftersom han har delat den yttersta passiviteten och väntan. Visst, vårt liv kan inte hela tiden vara sådant, men det finns lägen som mer än annars inbjuder oss att försöka dela vetekornets belägenhet där nere i jorden, eftersom inte mycket annat finns att göra. Försöka lugnt öva den tillit som borde präglade oss i alla livslägen. ”Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren” (Klag 3:26).

Anders Ekenberg